

AUTOREFERAT

1. Imię i Nazwisko.

ROMA SENDYKA

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/ artystyczne – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

20.12. 2004, doktor nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa, Uniwersytet Jagielloński, Kraków, Wydział Filologiczny, Instytut Polonistyki

Tytuł pracy: *Nowoczesny esej. Studium historycznej świadomości gatunku*, promotor:

R. Nycz, recenzenci: A. Zeidler-Janiszewska, M.P. Markowski

Przedmiotem analizy był dwudziestowieczny dyskurs krytyczny (uprawiany w języku angielskim, francuskim, niemieckim i polskim) na temat formalnych właściwości i wyróżników eseistyki. Gatunek tekstowy rozumiany był jako ogólniejszy niż tylko literacki model poznawczy oraz komunikacyjny w obszarze modernizmu. Praca, napisana pod kierunkiem prof. Ryszarda Nycza, wydana w serii „Horyzonty Nowoczesności” (Universitas, Kraków 2006), została nagrodzona II nagrodą w konkursie na najlepszą pracę doktorską z zakresu humanistyki (Polska Akademia Nauk, konkurs im. K. Szaniawskiego, 2008) oraz otrzymała nagrodę Rektora Uniwersytetu Jagiellońskiego (2007).

19.06. 1997, magister filologii polskiej, Uniwersytet Jagielloński, Kraków, Wydział Filologiczny, Instytut Polonistyki (dyplom z wyróżnieniem)

Tytuł pracy: *„Takie są skutki podróży do osobowości...” Monografia twórczości Bolesława Micińskiego*. Praca została napisana pod kierunkiem dr hab. Mariana Stali, opublikowane zostały dwa rozdziały: *Bolesław Miciński i psychoanaliza* („Teksty Drugie” 1998, nr 1) oraz *Wolność i ograniczenia. (O Podróżach do piekieł Bolesława Micińskiego)* (*Lektury polonistyczne*, red. R. Nycz, Kraków 1999).

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/ artystycznych.

1.10.2006 – Adiunkt, Uniwersytet Jagielloński, Kraków, Wydział Polonistyki, Katedra Antropologii Literatury i Badań Kulturowych

1.10.2005 – 30.09.2006 Asystent, Uniwersytet Jagielloński, Kraków, Wydział Polonistyki, Katedra Antropologii Literatury i Badań Kulturowych

Inne zatrudnienia:

01.01.2011-30.06.2011 – Visiting Assistant Professor, University of Chicago, Chicago, IL

01.10.2014 – kierownik Ośrodka Badań nad Kulturami Pamięci (Wydział Polonistyki, UJ)

4. Wskazanie osiągnięcia* wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):

a) tytuł osiągnięcia naukowego/artystycznego

Od kultury *ja* do kultury *siebie*. O zwrotnych formach w projektach tożsamościowych

b) autor/autorzy, tytuł/tytuły publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa

Roma Sendyka, **Od kultury *ja* do kultury *siebie*. O zwrotnych formach w projektach tożsamościowych**, Universitas, Kraków 2015 (ISBN: 978 83 242 2703-7)

c) omówienie celu naukowego/artystycznego ww. pracy/prac i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania.

Głównym celem pracy jest dyskusja z dominującym modelem organizującym dyskusje nad formami tożsamości i autoodniesienia – opartym o wzorzec narracyjny, syntagmatyczny, linearny. **Od kultury *ja* do kultury *siebie*** jest rodzajem teoretycznej interwencji, w której upominam się o uznanie koncepcji krytycznej budowanej wokół idei opisywanej zaimkiem zwrotnym. Na gruncie socjologii, ale także w języku niektórych nurtów psychologii i w słowniku wielu filozofów opcja ta stała się wyrazistym, mocno wspartym teoretycznymi fundamentami, narzędziem badania tożsamości. Stawiam tezę, że zwrotne formy ujmowania

problematyki osoby mogą być bardzo przydatne również w antropologicznie zorientowanych badaniach nad tekstem. Ich potencjał jest jednak nierozpoznany, głównie z powodów niejednoznacznych translacji terminologicznych w trakcie międzydziedzinowych „wędrowek pojęć” w dyskursie krytycznym formowanym w języku polskim.

Selbst, self, soi: terminy obecne w dwudziestym wieku w różnych, spokrewniających się formach w wielu partykularnych dyskursach teoretycznych zostały wprowadzone do polskiego literaturoznawstwa w licznych translacjach: m.in. jako „ja”, „tożsamość”, „osobowość”, „jaźń”, „osoba” czy „człowiek”. Wyraźnie pomijana była natomiast możliwość przekładu za pomocą zaimka zwrotnego. Z tego powodu, jak można przypuszczać, zwrotna (refleksywna) koncepcja tożsamości nie uzyskała teoretycznej samodzielności w polskiej krytyce literackiej. W przedstawionej pracy akcentuję swoistość tej kategorii, która w Polsce uległa rozproszению i przeobraziła w ogólny dyskurs o subiektywności, staram się odzyskać dla niej miejsce w obszarze krytyki, wykazać jej operatywność i odmienność od innych metod konceptualizowania kwestii tożsamości w tekście.

Moja interwencja polega na przedstawieniu najbardziej reprezentatywnych wątków w wielogłosowej dyskusji nad tym, co dziś wiadomo o metodach ujmowania „tożsamości w zwrocie”. Przyznałam pierwszeństwo badaniom socjologicznym (chicagowski interakcjonizm i jego następstwa – W. James, G.H. Mead, H. Blumer, E. Goffman, A. Giddens), które w przekonujący i jasny sposób ujęły tę koncepcję, zanim termin w formie zaimka zwrotnego stał się jedną z najczęściej rozważanych formuł podmiotu w obszarze neuronauk (D. Dennett, T. Metzinger, A. Damasio). Przypominam również o innych tradycjach myślenia zaimkiem zwrotnym, m.in. w filozofii (F. Nietzsche, P. Ricoeur, D. Parfit, Ch. Taylor, M. Foucault, G. Strawson, S. Brzozowski, B. Trentowski) i psychologii (K.G. Jung, H. Kohut, J.M. Glass, K.J. Gergen, H.J.M. Hermans) zakreślając w końcu coraz szersze terytorium obserwacji, którą objęłam też kilka pokrewnych, „zwrotnych” terminów – jak *self-fashioning* (S. Greenblatt) *feedback loop* (E. Ficher-Lichte), *autopoiesis* (H. Maturana) czy *suture* (J.A. Miller) – dotyczących, w najogólniejszym ujęciu, rekursywnego, ponawianego, cyrkularnego odnoszenia się poznającego do siebie samego.

Szczególnie interesuje mnie ewentualna przydatność tego, co określane jest w języku angielskim jako *self*, w praktykach krytycznych w relacji zwłaszcza do tej części twórczości literackiej, która zawiera rys autobiograficzny. Specjalne miejsce zajmuje w mojej analizie eseistyka, a w jej obrębie te teksty, które uważam za mistrzowskie realizacje formy: na

przykład ostatni ukończony esej Brzozowskiego (*Charles Lamb*), *Makura no sōshi* (*Zapiski spod wezglowia. Notatnik osobisty*) Sei Shōnagon, czy zbuntowany manifest Frantza Fanona (*Peau noire, masques blancs*). Zakładam, że wszelkie teksty, w których mówiący przygląda się sobie, prowadzi autoanalizę lub samoobserwację, mogą być produktywnie i skutecznie interpretowane, gdy dostrzeżemy pewne zasady i konsekwencje tej akcji zwrotu ku *sobie*, które dobrze i szczegółowo zostały rozeznane tam, gdzie zastanawiano się nad refleksywnymi formami tożsamości. W końcu - z „utraconego w tłumaczeniu” terminu chcę zrobić funkcjonalne teoretyczne narzędzie języka polskiej humanistyki, nawet jeśli trzeba będzie w tym celu pójść pod prąd naszych terminologicznych przyzwyczajzeń. Praca jest próbą budowania swoistego mostu, jednego z wielu, które są nieustannie wznoszone, by połączyć literaturoznawstwo, nauki społeczne i te o kulturze (a nawet dalej – nauki biologiczne i neuronauki), teorię i interpretację, tekst i *siebie*.

We wstępie do pierwszej części rekonstruuje potoczne i „zdroworozsądkowe” rozumienie zaimka zwrotnego (za George’a Lakoffa i Marka Johnsona „ucieleśnioną filozofią” z: *Philosophy in the Flesh: The Embodied Mind and Its Challenge to Western Thought*). W pierwszym, najobszerniejszym rozdziale książki, przypominam socjologiczne ujęcia kategorii *self* (od William Jamesa i George’a Herberta Meada przez Herberta Blumera, Charlesa H. Cooleya, po Ervinga Goffmana). Ponieważ w Polsce istnieje spora liczba publikacji na temat chicagowskiego interakcjonizmu i jego następstw, zajmuje mnie w tej rekonstrukcji cecha „zwrotności”, „refleksywności” (*reflexivity*) w ujęciach jaźni (*self*) u kolejnych teoretyków. W tej części pracy odnoszę się również do bardziej współczesnych ustaleń (np. do „buforowanego” i „porowatego” *siebie* u Charlesa Taylora czy pomysłów dotyczących „nasyconego” i „multifrenicznego” *siebie* u Kennetha Gergena, „późnonowoczesnego” *siebie* Anthony’ego Giddensa czy „rozszczepionego” *self* Jamesa Glassa). Zastanawiam się nad przyczynami zaburzeń terminologicznych na naszym rynku idei (skąd wzięła się w miejscu *self/selbst jaźń*, jaką rolę odegrał tu Bronisław Trentowski), w końcu rekonstruuje próbę zbudowania rodzimego terminu „zwrotnej tożsamości” zapisaną w późnym esejku Stanisława Brzozowskiego (*Charles Lamb*).

Część wprowadzającą zamyka przegląd najistotniejszych wystąpień wykorzystujących potencjał pojęć budowanych wokół zaimka zwrotnego w innych dyskursach teoretycznych, poza socjologią. Przypominam o *Selbst* Nietzschego z przemów Zaratustry, *self* Parfita i *soi* Ricoeura z ich wypowiedzi z lat osiemdziesiątych i piszę o kłopotliwym *Się* Heideggerowskim, pojawiającym się w polskich tłumaczeniach *Sein und Zeit*. Omawiam

użycie *self* w obszarze radykalnych stanowisk w obrębie neuronauk (Damasio), przypominam o zwrotnych zaimkach w psychologii Junga (*Selbst*), o szkole psychologii *self* Heinza Kohuta. Piszę również o koncepcji negatywnej, tzw. „nie-siebie”, w tradycji filozofii wschodniej i w neurofenomenologii *no-self* niemieckiego filozofa Thomasa Metzingera. Pod koniec części wprowadzającej formułuję wstępną hipotezę, że otwarty na relacje, nienadrzędny typ podmiotu, jaki można rekonstruować korzystając z różnych koncepcji zwrotnych, może się całkiem skutecznie przysłużyć rozwiązaniu problemów z podmiotem sygnalizowanych w obszarze dzisiejszych nurtów posthumanistycznych. *Self* nie jest bowiem ani w pełni tym, co określa słowo „podmiot”, bo jest zależne i przekształcalne w obiekt, ani nie jest w całości możliwe do podporządkowania innym instancjom. Ma w sobie dwoistość hybrydy złożonej z cech przypisywanych tradycyjnie człowiekowi i rzeczy / zwierzęciu. Jego zasadniczą cechą jest trwanie „w ciągłym zwrocie” – innymi słowy konstrukcja, której właściwości opisuję w pracy, jest takim sposobem konceptualizowania zjawisk określanych tradycyjnie terminem podmiotu, który ujmuje je w niegotowej, ciągle zmiennej, połączonej relacjami z zewnątrz, podporządkowanej i podporządkowującej, „czasownikowej” formie. To byt, którego cechy określa proces, w którym bierze udział, nie zaś stan, w którym się znajduje: nie jest on bowiem nigdy trwały, przez to – nigdy nie jest definitywny. W ten sposób *siebie* staje się obiecującym punktem wyjścia w sytuacji potrzeby wypracowania krytycznych narzędzi, odpowiednich dla komplikacji i sprzeczności charakteryzującej dzisiejsze obiekty, do których odnosi się humanistyczna analiza. W ten sposób docieramy, jak sądzę, w pobliże funkcjonalnej wobec dzisiejszych potrzeb humanistyki teorii tożsamości: „materialistycznej i relacyjnej”, „naturokulturowej” i „samoorganizującej się” (Braidotti).

Rozdział drugi koncentruje się wokół kategorii „doświadczenia”, koniecznie powiązanej z ideą *siebie*. Według Galena Strawsona nie ma możliwości rozdzielenia tych dwóch, wzajemnie się warunkujących jakości. Jego tezy (na temat *minimal self*) są sprawdzane w zestawieniu z tekstami trzech najważniejszych wśród eseistów teoretyków „doświadczenia”: (Michela de Montaigne’a, Ralpa Waldo Emersona i Waltera Benjamina). Rozdział trzeci to badanie kolejnego spokrewnionego ze zwrotną koncepcją tożsamości terminu, mianowicie *self-fashioning* Stevena Greenblatta. To krytyczna weryfikacja i jednocześnie rozwinięcie pomysłów z *Renaissance Self-Fashioning* o pytanie, jak zachodzi tworzenie-*siebie*, autokreacja nienormatywna, czyli nie-męska. Uczennica Montaigne’a, Marie de Gournay, jest pisarką, której biografia posłużyła za obiekt, za pomocą którego dyskutuję z tezami krytyka z

Berkeley. Rozdział czwarty kontynuuje analizę problemów tworzenia-*siebie*, koncentruje się jednak na kwestii dyskursów wizualnych. Termin „sutura” ze słownika psychoanalizy Lacanowskiej i psychoanalitycznych nurtów badań nad kinem służy tu do analizy procesów „ustanawiania ‘schematu własnego ciała’” – kontrapunktem dla teorii jest piąty esej ze słynnej kolekcji: *Czarna skóra białe maski* Frantza Fanona. Kolejny rozdział to rekonstrukcja „ratowniczej teorii siebie” rozpisanej w tekstach Virginii Woolf. Co się dzieje z jaźnią, gdy ulega ona rozbiciu, pomnożeniu, wewnętrznemu rozpodobnieniu? Czy zostaje trwale naruszona, rozbita? Czy też działają jakieś siły przeciwstawiające się rozpadowi? Woolf proponuje figurę sceny, a raczej performansu, by zrozumieć działanie i współistnienie wielu jaźni: posługuję się więc teorią Eryki Fischer-Lichte i jej „autopojetyczną pętlą”, by zrozumieć przebieg ustanawiania wewnętrznych i zwrotnych relacji „wielu *self*”, wedle wskazówek zapisywanych m.in. w *Falach* i *Orlando*. (Przy okazji skrótowo przypominam znaczenie autopojezy u Humberto Maturany).

Część drugą pracy otwiera rekonstrukcja późnej koncepcji *soi* Michela Foucaulta, czwartej spośród znaczących interwencji filozoficznych w obszar „tożsamości w zwrocie” z lat osiemdziesiątych (po tekstach Parfita, Ricoeura i Taylora). Szczególnie interesuje mnie tu kwestia „technologii siebie”, czyli praktycznych czynności pozwalających formować i zwrotnie wpływać na kształt *soi* (powraca tu *self-fashioning* w swym praktycznym wymiarze). Spośród możliwych technik czerpanych przez Foucaulta (który podąża tu za Pierrem Hadotem) z zasobów filozofii antycznej wybieram te tekstowe. Ta część pracy to analiza stosowalności dotychczas rekonstruowanych pojęć na poziomie technik pisarskich: gatunków, chwytów, aktów kompozycyjnych.

Pierwszy rozdział dotyczy mechanizmów wytwarzania formy refleksyjnej, zwrotnej w obszarze nowoczesnego eseju. Nieustanna wymiana pomysłów w tej kwestii pomiędzy Markiem Bieńczykiem, Michałem Pawłem Markowskim i Tadeuszem Komendantem jest rekonstruowana na przykładach esejów tego ostatniego. Rozdział drugi pozwala zejść z planu gatunku w rejony jeszcze bardziej szczegółowej analizy tekstu. Tu próbuję dowodzić, że ekfrazą, retoryczne narzędzie, figura myśli, ma podobnie refleksywny efekt: to w rozbitym na szczegóły obiekcie opisu przegląda się jak w lustrze (narcystyczny) podmiot eseju. Tu interpretuję teksty Marka Bieńczyka, Ewy Bieńkowskiej i Zbigniewa Herberta. Rozdział trzeci to analiza zaskakującego narzędzia wykorzystywanego czasem przez eseistów: wyliczenia. Listy (w sensie wypunktowanego zestawienia, wykazu) spisywane przez japońską eseistkę z X wieku n.e., Sei Shōnagon, i te późniejsze zbudowane przez Rolanda Barthesa i

Susan Sontag są analizowane zgodnie z wyjściowym pomysłem: by pokazać, jak techniki pisarskie mogą służyć jako narzędzia Foucaultowskiego „sobąpisania”, w szerszym zaś planie działać jako „techniki siebie”, używane do refleksywnego kształtowania *siebie*.

W zakończeniu przypominam spór wokół „narratywnego imperializmu” wywołany głośnym tekstem Galena Strawsona z 2004 roku (*Against narrativity*).

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo - badawczych (artystycznych)

Część pierwsza: osiągnięcia naukowo-badawcze

A. Publikacje naukowe w czasopismach z listy European Reference Index for the Humanities (ERIH) oraz publikacje spoza listy ERIH

Wyniki moich badań w latach 2004-15 przedstawiałam m.in. w czasopismach z listy ERIH i ERIH PLUS („Teksty Drugie”, „Konteksty”, „Przestrzenie Teorii”, „Widok”, „RIHA. Journal of the International Association of Research Institutes in the History of Art”), z listy ministerialnej B i C (“Didaskalia”, “Wielogłos”, “Terminus”). Wśród moich publikacji można wyróżnić kilka nurtów:

Badania and eseistyką, których pierwszym podsumowaniem była praca *Nowoczesny esej* (2006), były trwałym elementem moich prac aż po opisaną powyżej analizę eseistycznej zwrotnej tożsamości w *Od kultury ja do kultury siebie*. Analizowałam m.in. twórczość eseistyczną Czesława Miłosza (*Anagogicus*) i Konstantego Jeleńskiego (*Figury tożsamości problematycznej: Jeleński*) oraz Waltera Benjamina (*Montaż rzeczywistości*). Dla wydawnictwa Karakter obecnie przygotowuję wraz z Magdą Heydel wybór eseistyki Virginii Woolf (2015).

Zainteresowanie tekstami hybrydycznymi, naruszającymi akademickie status quo intruzją eseistyczności dało efekt w postaci serii prac omawiających i analizujących praktyki kalifornijskiej szkoły skupionej wokół czasopisma „Representations” i postaci Stephena Greenblatta. Opublikowałam dwuczęściowe obszernie omówienie rozwoju tej szczególnej metody analizy literatury i szerzej – kultury, jaką stał się *New historicism*. Przedstawiłam zestaw metodologicznych założeń i inspiracji, dyskutowałam przydatność tej strategii w obszarze badań nad renesansem (*Metodologiczny renesans... Literatura jako przedmiot*

studiów kulturowych w nowym historycyzmie (poetyce kulturowej). Dalej – zastanawiałam się nad miejscem tej metody w obszarze studiów nad kulturą i funkcjonalności propozycji tej szkoły, tym razem rozumianej jako *poetyka kultury*, w obrębie kulturowo zorientowanych współczesnych badań nad tekstem (*Stephen Greenblatt i studia kulturowe*). Zajmował mnie też praktyczny wymiar proponowanych przez Greenblatta i jego współpracowników działań, badałam więc proponowaną metodę kulturowej lektury i jej formalny zapis (*Anegdota i poetyki New Historicism*; wspomniany już *Metodologiczny renesans...* stanowi m.in. próbę „bliskiego czytania” eseju *Zraniona ściana* Greenblatta). Podczas kolokwium z udziałem prof. Greenblatta organizowanego przez Instytut Teatralny im. Zbigniewa Raszewskiego (*Poetyka kulturowa polskiego Szekspira*, 2.06.2010) przedstawiałam szekspirowski nurt prac autora *Hamlet in Purgatory* i konstrukcję tekstowej osoby jego esejów modelowanej na wzór Szekspirowskiego *conjurera* lub Geertzowskiego *dalanga* (tekst został opublikowany jako *Eseistyka Stephen Greenblatta*). W podsumowującym tekście (*Poetyka kultury: propozycje Stephen Greenblatta*) przedstawiłam metodę szkoły „Representations” jako wariant „kulturowej teorii literatury”. Współorganizowałam również pobyt w Krakowie i wykład prof. Catherine Gallagher (*Why We Tell It Like It Wasn't: Alternate History Narratives*, 2010).

Kolejny nurt w obszarze moich prac dotyczył badań nad innym aspektem pograniczności i hybrydyzacji tekstu, mianowicie nad strefą kontaktu tego, co tekstowe i wizualne. Od 2006 roku prowadzę wykład w toku studiów uzupełniających dotyczący relacji kultury literackiej i wizualnej, obecnie koncentrując się na metodach badań tekstów po zwrocie wizualnym (piktorialnym, obrazowym). Opublikowałam ogólne omówienie tego nowego pola badań (*Poetyki wizualności*) oraz teksty analizujące poszczególne zjawiska w obszarze kultury wizualnej (m.in. dyskusję ze stanowiskiem Martina Jaya [*Scopic Regimes and Modernity: Hypotyposis*], analizę retoryki wizualnej (*Jury: uprawiam twórczość literacką*), analizę jednej z metod hybrydyzacji obiektów wizualnych (*Spolia (o obrazach na/w obrazach)*), omówienie relacji fotografii i przemocy w ujęciach Virginii Woolf, Susan Sontag i Rosi Braidotti (*Fotografia, szok i oburzenie – ramy wojny*). Współpracuję jako recenzent i autor z czasopismem "Widok", byłam również redaktorem prowadzącym tematycznego tomu „Mocak Forum” (*Słowa i obrazy*). Moja analiza możliwości prowadzenia badań nad wizualnością „Holokaustu od kul” (kolokwium w Yad Vashem) ukaże się w „EHRI Newsletter” w 2015 roku.

Analiza pola wizualnego interesuje mnie jednak szczególnie w aspekcie badań nad tym, co zostaje przeoczone i pominięte. W naszym regionie geograficznym prominentnym obiektem są bez wątpienia w tym względzie obiekty związane z ludobójstwem, a w szczególności z Zagładą. Od 2010 roku w ramach moich zainteresowań kulturoznawczych prowadzę studia nad doświadczeniem wizualnym w odniesieniu do przeoczonego, „pominiętego Holocaustu”. Dzięki wsparciu fundacji Erste, która nagrodziła mój program edukacyjno-badawczy (*(In)visible Loss - The Holocaust and the Everyday Visual Experience in Central and Eastern Europe*; Patterns Lectures, 2010-12) rozwinęłam prace badawcze nad porzuconymi miejscami Zagłady. Proponuję uznanie licznych, rozproszonych miejsc traumatycznych w naszym regionie jako paradygmatycznych obiektów wpływających na kształtowanie środkowoeuropejskich praktyk pamiętania i niepamiętania. Stan fizyczny i działania (wernakularne, polityczne, środowiskowe, artystyczne) wokół kontestowanych (pozornie odsuniętych i niepamiętnionych) traumatycznych lokalizacji pozwalają budować nową, krytyczną, oddolną, dostosowaną do potrzeb regionu teorię pamięci. Opublikowałam na ten temat m.in. następujące teksty: *Pryzma – zrozumieć nie-miejsce pamięci (non-lieux de memoire)*; *Miejsca pamięci – lektury krytyczne*; *Robinson w nie-miejscach pamięci*; *Miejsca, które straszą (afekty i nie-miejsca pamięci)*; *A Journey, the Pain of Others, and Historical Experience: Susan Silas*; *Napatrzenie się! Mroczna turystyka i nowoczesność*. Tekst *Pryzma...* został opublikowany w języku angielskim („Cahiers Parisiennes” 2014), artykuł *Miejsca, które straszą* w przekładzie Jennifer Croft (*Sites that Haunt*) otrzymał nagrodę w konkursie Michel Henry Heim Translation Prize i zostanie opublikowany w “Eastern European Politics and Societies” w 2015 roku. Od 2011 roku jestem współorganizatorem Transdyscyplinarnych szkół letnich dla słuchaczy studiów doktoranckich, których tematem przewodnim są zjawiska związane ze zwrotem pamięciowym. Jestem współredaktorem tomów zbiorowych: *Od pamięci biodziedzicznej do postpamięci*; *Pamięć i afekty*, przygotowuję tom *Afektywne historie i polityki pamięci* (2015). Kieruję również działaniami Ośrodka Badań nad Kulturami Pamięci (Wydział Polonistyki UJ).

Najogólniejszym rysem mojej dotychczasowej pracy jest towarzyszenie zmianom w obszarze badań humanistycznych. Poza badaniami nt. konkretnych szkół i zwrotów (kulturowego, pamięciowego, wizualnego) opublikowałam teksty dyskutujące ogólne tendencje w humanistyce: *Sutura, czyli pytanie o podmiot studiów interdyscyplinarnych* i *Nowe przestrzenie humanistyki: pamięć, afekty i inne terytoria*. Pracuję w zespole redakcyjnym serii *Nowa Humanistyka* (wydawca: Instytut Badań Literackich).

Część druga: dorobek badawczy, dydaktyczny i popularyzatorski, współpraca międzynarodowa

A. Kierowanie projektami badawczymi, udział w takich projektach:

W latach 2010-12 byłam kierownikiem grantu "(In)visible Loss - The Holocaust and the Everyday Visual Experience in Central and Eastern Europe"; cykl: Patterns Lectures. Fundator: Erste Stiftung, Vienna; Celem było zbudowanie kursu obejmującego nowe kierunki badań nad obszarem wizualnym Europy Środkowo-Wschodniej. Efektem mojej pracy były kursy oferowane w latach 2010, 2011, 2012, 2014, 2015, publikacja *Pryzma- zrozumieć nie-miejsce pamięci* (także w jez. ang.), dokument filmowy wykonany przez uczestników kursu, seria warsztatów – masterclasses (m.in. z Martinem Jayem, Ernstem van Alphenem). Jako wykonawca brałam udział w grantach *W stronę nowej humanistyki: polska pamięć kulturowa*; *Sensualność w kulturze polskiej*; *Kulturowa Teoria Literatury*, *Kulturowa Teoria Literatury 2*.

B. Międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność naukową, stypendia i granty, staże w zagranicznych lub krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich:

W latach 2004-2015 otrzymałam następujące stypendia i nagrody: w 2013 roku European Holocaust Research Infrastructure nagrodził projekt: *Understanding Non-Sites of Memory (Non-Lieux de Mémoire)* stażem badawczym w NIOD (Instituut voor Oorlogs-, Holocaust- en Genocidestudies, Amsterdam); w 2011 Christian A. Johnson Foundation (New York) przyznał mi grant dla Visiting Scholar (University of Chicago, *Endeavor Program*). Dzięki tej nagrodzie prowadziłam badania w USA (semestr zimowy 2011) i wykładałam (w semestrze letnim). W tym samym roku Fundacja Kościuszkowska przyznała mi grant badawczy (staż na University of Chicago; Projekt: *Invisibility of the Holocaust*, mentor: prof. Bożena Shallcross).

Otrzymałam również II nagrodę w konkursie na najlepszą pracę doktorską z zakresu humanistyki (Polska Akademia Nauk, konkurs im. K. Szaniawskiego, 2008); nagrodę Rektora Uniwersytetu Jagiellońskiego za książkę *Nowoczesny esej* (2007); grant Fundacji na rzecz Nauki Polskiej w programie Mistrz (prof. Ryszard Nycz, 2004-2005). Za osiągnięcia w pracy naukowej otrzymałam od Rektora UJ w latach 2007/8 oraz 2012/13 nagrodę zespołową II stopnia.

- C. Uczestnictwo w programach europejskich i innych programach międzynarodowych lub krajowych; udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych lub udział w komitetach organizacyjnych tych konferencji

W mojej pracy naukowej występowałam na wielu konferencjach naukowych, w tym na konferencjach zagranicznych m.in. na University of Chicago, University of Illinois, Chicago; University of Chicago - Paris Center; Yad Vashem; na Uniwersytecie w Zadarze; w Universität Osnabrück, ośrodkach naukowych w Wilnie, Pradze. Wygłosiłam następujące referaty gościnne: *Stanisław Brzozowski and His Sociology of Self* (University of Chicago: Slavic Colloquium, The Department of Slavic Languages and Literatures, the Humanities Division, May 18, 2011); *Invisible Loss. Holocaust, Art, and Archive* (The Department of Slavic and Baltic Languages and Literatures University of Illinois, Chicago, April 27, 2011), *Płaszów: Understanding a Non-Memory Site* (Interdisciplinary Polish Studies Loyola University, Chicago, October 18, 2012), *Polin in Poland* (University of Cambridge, January 16, 2014, Cambridge Polish Studies series, Sidney Sussex College). Zostałam zaproszona do wygłoszenia keynote address na konferencji *Places and Non-Places of Modernity. Memory and Imagination in Contemporary Europe. CBEES Annual Conference* (Södertörn University, Stockholm, Sweden, grudzień 2015). Współorganizowałam w Polsce konferencję "Nowoczesność jako doświadczenie" (2006), od 2011 organizuję obrady Transdyscyplinarnych Szkół Letnich. Biorę udział w pracach międzynarodowego zespołu przygotowującego projekt *Transmitting Contentious Cultural Heritage with Art: From Intervention to Co-Production* (Uniwersytet w Klagenfurcie). Współpracuję również obecnie z Mieke Bal w projekcie "Reasonable Doubt/La Raison du doute" (2014/2015).

- D. udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism, członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych

Jestem członkiem komitetu redakcyjnego serii wydawniczej „Nowa Humanistyka” (IBL PAN) oraz członkiem kilku organizacji naukowych, m.in. American Comparative Literature Association (ACLA); The International Association for Visual Culture (IAVC); International Association of Polish Studies.

- E. osiągnięcia dydaktyczne i w zakresie popularyzacji nauki lub sztuki, opieka naukowa nad studentami i doktorantami

Jako dydaktyk w latach 2005-2015 prowadziłam dwadzieścia sześć różnych kursów, większość z nich (dwadzieścia dwa) oparte były na autorskich programach. Prowadziłam pięć seminariów licencjackich i siedem kursów w języku obcym. Pod moim kierunkiem sześćdziesięcioro pięcioro studentów uzyskało tytuł licencjata. Byłam tutorem czworga studentów w ramach międzywydziałowych interdyscyplinarnych studiów humanistycznych, jestem opiekunem pomocniczym w przewodzie doktorskim. W ramach prac upowszechniających naukę brałam udział w spotkaniach Festiwalu Conrada, Festiwalu Kopernika (Kraków), w instytucjach kultury (Brama Grodzka, Lublin; Festiwal Kultury Żydowskiej, Kraków; Dom Literatury, Łódź), promocjach książek (m.in. Uniwersytet Warszawski; Muzeum Galicja; Muzeum MS2 w Łodzi; Muzeum MOCAK w Krakowie), w programach radiowych (Radio Kraków), publikowałam również artykuły popularyzatorskie (m.in. „Autoportret”, „Mocak Forum”).

F. wykonanie ekspertyz lub innych opracowań, udział w zespołach eksperckich i konkursowych, recenzowanie projektów międzynarodowych, krajowych oraz publikacji w czasopiśmie międzynarodowych i krajowych.

Do roku 2000 pracowałam w programie „Copyright Poland” jako sekretarz jury przyznającego stypendia dla tłumaczy literatury polskiej; recenzuję zgłoszenia do programów Narodowego Centrum Nauki. Recenzuję artykuły dla następujących czasopism naukowych: „Didaskalia”, „Widok”, „Historyka”, „Rocznik Antropologii Historii”, „Zeszyty Naukowe”, „Polisemia”.

G. Prace organizacyjne i administracyjne

Na Wydziale Polonistyki UJ pracowałam jako członek wydziałowej komisji stypendialnej ds. pomocy materialnej dla studentów (2006-7), sekretarz studiów doktoranckich (2008-2013), kierownik zespołu przygotowującego program studiów na kierunku „Kulturoznawstwo” (2009-2010), kierownik kierunku „Kulturoznawstwo” (2013), członek Wydziałowego Zespołu ds. Jakości Kształcenia (2011-2014). Obecnie kieruję Ośrodkiem Badań nad Kulturami Pamięci (2014-).

